

La Babi Yar de l'OBC

31/3/2016 |

Programa: Obres de Mozart i Xostakóvitx

Lloc i dia:L'Auditori de Barcelona. 19-3-16.

Obres de Mozart i Xostakóvitx.

Nicolai Didenko, baix. Cor Madrigal, Cor Lieder Camera, Cor Jove del Orfeó Català, Orfeó Català. OBC. Kazushi Ono, director.

L'Auditori de Barcelona. 19-3-16.

En el programa anterior a Setmana Santa l'OBC va oferir un dels millors concerts aquesta temporada. Una sessió de gran intensitat dramàtica dirigida per un Kazushi Ono que va reafirmar la necessitat de la seva presència de manera més regular. Quelcom que a partir de setembre canviarà fent possible que els punts d'interès i mèrit en la feina amb aquesta orquestra aconseguixin la regularitat i el creixement que des de fa molt temps s'espera.

El reclam de la sessió era la interpretació per primera vegada per part de l'orquestra de la *Simfonia núm. 13* de Xostakóvitx, l'avant-penúltima de la seva llarga producció. Escrita per a baix, cor masculí i orquestra sobre un poema de Yevgueni Yevtushenko que reflecteix l'horror i la desolació dels penya-segats als afores de Kiev on un escamot de las SS va executar cap a 34.000 jueus el 29 de setembre del 1941. Si tenim en compte els aplaudiments, l'OBC dóna uns resultats excel·lents dins de les seves possibilitats en obres intricades, expressionistes i tècniques com aquesta. Va ser una lectura rigorosa en passatges distesos, sense desànim en l'establiment d'eloqüents tensionals, contundents esclats i *tutti* proteics com els del primer moviment. Cal destacar el rendiment del conjunt, especialment metalls i fustes.

Amb la regularitat d'una massa coral masculina formada pel Lieder Camera, el Cor Madrigal, el cor jove de l'Orfeó Català i l'Orfeó Català es va estructurar una secció vocal masculina homogènia, afinada, sonora, de dicció intel·ligible i amb matisos expressius que indicaven una bona feina de conjunt. Tot i que tímbricament no varen aconseguir la morbidesa de les cordes caucàsiques la seva prestació va ser excel·lent i va esclarir molts dubtes sobre les seccions masculines d'aquests cors que, cal recordar, no són professionals al menys en els honoraris. Pel que fa a ritme de feina i recurrència d'actuacions i col·laboracions sí. Tot això facilitava la comprensió d'una obra que va tenir una discreta i eficaç projecció dels texts al fons de l'escenari mentre que el baix solista Nikolai Didenko va aportar el dramatisme necessari a un text que exigeix vehemència tant en els aspectes tràgics com en els grotescs. La seva emissió en el centre i el registre greu va ser bona, sense quedar cobert pel conjunt instrumental tot i que els ascensos a l'agut denotaven una lleugera tendència a engolar.

A la primera part, Ono va servir un Mozart extravertit concebut des d'un so àgil, pulcre i amb nombrosos matisos i accents que anaven des d'algunes dissonàncies en la introducció als jocs de *rubatto* en el segon moviment. La lectura va ser molt expositiva, estilísticament coherent i amb certa tendència a paladejar els contrastos entre la densitat dels *tutti* i algunes transicions que van resultar poc elaborades. De les individualitats cal lloar la corda pel delineat de les seves intervencions i el clarinetista Josep Fuster que com és costum va saber realçar passatges com el trio del minuet. Fou evident que l'obra més treballada va ser la de Xostakóvitx i que Mozart, tot i comptant amb idees suggerents, va quedar lluny d'una recreació idiomàtica convincent.

A més el públic va seguir sense desconnectar els mòbils i va menjar caramels sense la discreció necessària. Un públic que no va omplir la sala Pau Casals i que va evidenciar la pèrdua d'abonats de l'orquestra el darrer lustre. Programes com aquests, en altres temps haurien tingut el doble d'aforament.

Albert Ferrer Flamarich
Catclassics.com

Catclàssics és una iniciativa de l'Associació Catclàssics.

Catclàssics, música clàssica de Catalunya a internet

[Facebook](#) [Contacta](#)

Amb el suport de Generalitat de Catalunya
Departament
de la Presidència